

Regionalisering = dodelijke concurrentie

Herwig Lerouge

Inleiding tot het Dossier: “Zin en onzin van het economisch regionalisme”

“Met de uitwerking van een strategie over 10 jaar wil Wallonië zijn plaats innemen onder de best presterende regio's in Europa.” Dat is de ambitie van het Marshallplan 2022 van Rudy Demotte, Waals minister-president.^[1]

“Vlaanderen wil opnieuw topregio zijn tegen 2020”, zegt Vlaams minister-president Peeters.^[2]

Beide uitspraken weerspiegelen precies wat de regionalisering in ons land essentieel betekent: de organisatie van dodelijke concurrentie tussen de regio's die juist alles te winnen hebben bij samenwerking en bij het verenigen van hun krachten.

De argumenten waarmee men de regionalisering verdedigt, kloppen minder dan ooit. Er bestaan helemaal geen dusdanig grote verschillen die een apart economisch beleid rechtvaardigen. Voor hun economische ontwikkeling hangen België en alle gewesten in België af van hun uitvoer, hoofdzakelijk naar Duitsland. Ze beschikken nauwelijks over enige marge voor een eigen economisch beleid. Als het goed gaat in Duitsland, gaat het goed in de Belgische gewesten. De economische ontwikkeling van de drie gewesten in ons land loopt praktisch gelijk. Ook al vertegenwoordigt Vlaanderen 70 % van het Belgische bruto binnenlands product, de evolutie in de drie gewesten loopt gelijk.

Het is in elk geval zo goed als onmogelijk – zelfs als je er een vergrootglas bijhaalt – om de verschillen in economisch beleid aan te duiden. De gewesten lopen alle drie netjes in de pas van de Europese neoliberale politiek van Lissabon. Het Vlaamse Via-plan, het Waalse groene Marshallplan 2.0, beiden volgen dezelfde politiek van lastenverlaging, fiscale en andere cadeaus om multinationals aan te trekken, hetzelfde beleid van deregulering van de arbeidsmarkt. Ze beconcurreren elkaar op dit gebied tot groot profijt van de multinationals. Al die nationalistische en regionalistische agitatie over Vlaanderen dat wint, een Brussel en Wallonië dat zijn eigen baas moet worden en aan het inhalen is, bevordert die concurrentie en dient om die concurrentie ook door de arbeidersbeweging te doen slikken. Het is een doodlopend straatje en een eindeloze neerwaartse spiraal voor alle sociale verworvenheden. Er is hiertegen een solidaire strijd nodig tegen de dodelijke concurrentie, voor een ander economisch en industrieel beleid. Met dit dossier willen we een aanzet geven tot dat debat.

^[1] Plan Marshall 2022 – Le Coeur – De l'audace pour doper l'économie & l'emploi. Zie: www.wallonie.be/sites/wallonie/files/actualites/fichiers/pm2022_coeur.pdf.

^[2] Gazet van Antwerpen, Kris Peeters, Vlaanderen wil opnieuw topregio zijn tegen 2020, 20 januari 2009. Zie: <http://www.gva.be/nieuws/binnenland/vlaanderen-wil-opnieuw-topregio-zijn-tegen-2020.aspx>